

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 3

10η ΧΙΛΙΑΔΑ

Περισσότερα
από 25 εκατομμύρια
αντίτυπα παγκοσμίως

Κυκλοφορεί
σε 44 χώρες

Κινηματογραφική
ταινία

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αρτέμις Φάουλ. Ο κώδικας της αιωνιότητας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Artemis Fowl. The eternity code

Από τις Εκδόσεις Puffin, Λονδίνο 2003

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eoin Colfer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Μπουκάλα

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Fleetwood

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Peter Antonsson

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Eoin Colfer, 2003

© Εικονογράφησης: Tony Fleetwood

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2003

Πέμπτη ανατύπωση: Μάιος 2019, 10η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-744-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2787-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΑΡΤΕΜΗΣ
ΦΑΟΥΛ

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Μετάφραση – Πρόλογος:
Καίτη Οικονόμου

ΠΕΜΠΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Αρτέμης Φάουλ – Τα χίλια πρόσωπα, 2001,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Αρτέμης Φάουλ – Περιπέτεια στην Αρκτική, 2002,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Οι σούπερ καταδιώκτες, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*
- Αρτέμης Φάουλ – Η παγίδα, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*
- Αρτέμης Φάουλ – Η χαμένη αποικία, 2007,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Αρτέμης Φάουλ, ένα μυθιστόρημα σε κόμικς, 2009,*
μτφρ. Ευδοξία Μπινοπούλου
- Αρτέμης Φάουλ – Το παράδοξο, 2010, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*

*Στην Ισχυρή Οικογένεια –
Νομοταγείς και Παράνομους*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	1
ΜΕΡΟΣ 1: ΕΠΙΘΕΣΗ	
Ο Κύβος	15
Αποκλεισμός	40
Στον πάγο	58
Σόι πάει το βασίλειο	128
Ο Σιδερένιος Άνθρωπος και η Μαϊμού	141
Επίθεση στο Μέγαρο Φάουλ.....	164
Τα καλύτερα σχέδια	189
ΜΕΡΟΣ 2: ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ	
Αγκίστρια, πετονιές και βαρίδια	205
Φαντάσματα στη μηχανή	246
Δάχτυλα και αντίχειρες.....	300
Ο αόρατος άνθρωπος	354
Διαγραφή μνήμης.....	367
Επίλογος	391

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΑΡΤΕΜΗ ΦΑΟΥΛ. ΔΙΣΚΟΣ 2. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΤΑ ΔΥΟ τελευταία χρόνια οι επιχειρήσεις πήγαν περίφημα χωρίς την πατρική παρέμβαση. Σε αυτό το διάστημα πούλησα τις Πυραμίδες σ' έναν Δυτικό επιχειρηματία, παραχάραξα και δημοπράτησα τα χαμένα ημερολόγια του Λεονάρντο ντα Βίντσι και ξαλάφρωσα κατά πολύ τον λαό των ξωτικών από το πολύτιμο χρυσάφι του. Μα τώρα η ελευθερία μου για μηχανορραφίες έχει περιοριστεί δραστικά.

Τούτη τη στιγμή που γράφω, ο πατέρας μου βρίσκεται ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου του Ελσίνκι, όπου αναρρώνει μετά τη διετή αιχμαλωσία του από τη ρωσική μαφία. Είναι ακόμη αναισθητός από τη δοκιμασία του, αλλά θα συνέλθει γρήγορα και θα αναλάβει ξανά τον έλεγχο των οικονομικών υποθέσεων των Φάουλ.

Με την παρουσία και των δύο γονιών μου στο Μέ-

γαρο Φάουλ θα είναι αδύνατον να συνεχίσω απαρατήρητος τις παράνομες επιχειρήσεις μου. Παλιότερα δε θα ήταν πρόβλημα, αφού ο πατέρας μου υπήρξε μεγαλύτερος απατεώνας από μένα, όμως η μητέρα είναι αποφασισμένη να βάλει τους Φάουλ στον ίσιο δρόμο.

Ωστόσο, υπάρχει χρόνος για μια τελευταία επιχείρηση – κάτι που δε θα εγκρίνει η μητέρα μου. Επίσης, δε νομίζω να αρέσει στον λαό των ξωτικών. Γι' αυτό και δε θα τους το πω.

ΜΕΡΟΣ 1 ΕΠΙΘΕΣΗ

Ο ΚΥΒΟΣ

ΑΝ ΦΙΝ, ΝΑΪΤΣΜΠΡΙΤΖ, ΛΟΝΔΙΝΟ

Ο ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ ήταν πολύ ευχαριστημένος. Ο πατέρας του θα έπαιρνε σύντομα εξιτήριο και θα έβγαινε από το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο του Ελσίνκι. Ο ίδιος, πάλι, θα απολάμβανε ένα υπέροχο γεύμα στο *Αν Φιν*, ένα λονδρέζικο εστιατόριο που σέρβιρε ψάρι, ενώ ο άνθρωπος με τον οποίο είχε ραντεβού θα έφτανε από στιγμή σε στιγμή. Όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιό του.

Ο Μπάτλερ, ο σωματοφύλακάς του, δεν ήταν και τόσο ευχαριστημένος. Αυτός έτσι κι αλλιώς δε χαλάρωνε ποτέ. Δε γίνεσαι δα ένας από τους πιο φονικούς ανθρώπους του κόσμου χαλαρώνοντας την επιφυλακή σου. Ο γιγαντώσωμος Ευρασιάτης τριγύριζε αθόρυβα ανάμεσα στα τραπέζια του λονδρέζικου εστιατορίου και τοποθετούσε τις γνωστές συσκευές ασφαλείας για να κάνει την έξοδό τους ακίνδυνη.

«Φοράς τα ακουστικά σου, Αρτέμη;» ρώτησε τον εργοδότη του.

Ένας βαθύς αναστεναγμός ήρθε από τη μεριά του Αρτέμη.

«Ναι, Μπάτλερ. Αν και δε νομίζω να κινδυνεύουμε εδώ. Μα πώς κάνεις έτσι, τέλος πάντων; Δεν είναι παρά μια νόμιμη επιχειρηματική συνάντηση στο φως της ημέρας».

Τα ακουστικά ήταν στην πραγματικότητα σπογγώδη φίλτρα ήχου που είχαν κλαπεί από τα κράνη της ΑΥΠ (Αστυνομία Υποχθόνιων Πλασμάτων). Ο Μπάτλερ είχε «κατασχέσει» τα κράνη –καθώς και πολλούς άλλους θησαυρούς της τεχνολογίας των ζωτικών– πριν από δεκαοχτώ μήνες, όταν οι ραδιουργίες του Αρτέμη τον έφεραν αντιμέτωπο με μια Ομάδα Περισυλλογής των ζωτικών. Τα σπογγώδη φίλτρα είχαν κατασκευαστεί στα εργαστήρια της ΑΥΠ και είχαν λεπτές πορώδεις μεμβράνες που έφραζαν αυτόματα όταν τα ντεσιμπέλ υπερέβαιναν τα επίπεδα ασφαλείας.

«Ίσως, Αρτέμη. Αλλά το πρόβλημα με τους δολοφόνους είναι ότι εκείνοι συνηθίζουν να σε πιάνουν απροετοίμαστο».

«Μπορεί», απάντησε ο Αρτέμης ενώ διάβαζε το πρώτο πιάτο του μενού. «Και ποιος θα είχε λόγο άραγε να μας σκοτώσει;»

Ο Μπάτλερ αγριοκοίταξε μια συνηθισμένη πελάτισσα, προσπαθώντας να τη φανταστεί στον ρόλο δο-

λοφόνου. Η γυναίκα πρέπει να είχε περάσει τα ογδόντα.

«Μπορεί να μην έχουν εμάς στο μάτι. Μην ξεχνάς ότι ο Τζον Σπάιρο είναι πανίσχυρος. Έθεσε πολλές επιχειρήσεις εκτός μάχης. Ίσως πέσουμε σε διασταυρούμενα πυρά...»

Ο Αρτέμης συμφώνησε με ένα νεύμα. Ο Μπάτλερ είχε δίκιο, ως συνήθως. Η προνοητικότητα του Μπάτλερ τους είχε κρατήσει μέχρι τούτη τη στιγμή ζωντανούς. Ο Τζον Σπάιρο, ο Αμερικανός με τον οποίο είχε ραντεβού, ήταν ακριβώς το είδος του ανθρώπου που προσελκύει τις σφαίρες των δολοφόνων. Ήταν ένας επιτυχημένος δισεκατομμυριούχος με σκοτεινό παρελθόν – έλεγαν ότι είχε σχέσεις με τη μαφία. Σύμφωνα με τις φήμες, η εταιρεία του, η «Φίσιον Τσιπς», ανέβηκε στην κορυφή κλέβοντας μια ερευνητική μελέτη. Φυσικά, δεν αποδείχτηκε τίποτε – όχι ότι δεν προσπάθησε επιμόνως ο εισαγγελέας του Σικάγου. Αρκετές φορές μάλιστα.

Τους πλησίασε μια σερβιτόρα χαρίζοντάς τους ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο.

«Καλημέρα, νεαρέ μου. Θέλεις να δεις το παιδικό μενού;»

Μια φλεβίτσα πετάρισε στο μέτωπο του Αρτέμη.

«Όχι, μαντμουαζέλ, δε θέλω να δω το παιδικό μενού. Προτιμώ να παραγγείλω *αλά καρτ*. Εκτός εάν δε σερβίρετε ψάρι σε ανηλίκους...»

Το χαμόγελο της σερβιτόρας έσβησε – αυτή την επί-

δραση είχε το λεξιλόγιο του Αρτέμη στους περισσότερους ανθρώπους.

Ο Μπάτλερ κοίταξε απαυδισμένος το ταβάνι. Και ο Αρτέμης αναρωτιόταν ποιος δε θα ήθελε να τον σκοτώσει... Καταρχήν, όλοι οι σερβιτόροι και οι ράφτες της Ευρώπης.

«Μάλιστα, κύριε», ψέλλισε η κακόμοιρη σερβιτόρα. «Ό,τι προτιμάτε».

«Θα ήθελα έναν συνδυασμό καρχαρία και ξιφία, καλοψημένο, με γαρνιτούρα λαχανικά και πατάτες».

«Τι θα πιείτε;»

«Μεταλλικό νερό. Ιρλανδικό, αν έχετε. Χωρίς παγάκια, παρακαλώ, αφού τα παγάκια σας θα είναι φτιαγμένα το δίχως άλλο από νερό της βρύσης, που ακυρώνει την ευεργετική επίδραση του μεταλλικού».

Η σερβιτόρα έσπευσε να εξαφανιστεί στην κουζίνα, ανακουφισμένη που ξέφυγε από το χλωμό αγόρι του τραπέζιού έξι. Κάποτε είχε δει μια ταινία με βρικολάκες. Οι *Απέθαντοι* είχαν το ίδιο ακριβώς υπνωτιστικό βλέμμα. Ίσως το παιδί αυτό να μιλούσε σαν μεγάλος, γιατί στην πραγματικότητα ήταν πεντακοσίων χρόνων.

Ο Αρτέμης χαμογέλασε στη σκέψη του γεύματος, χωρίς να συνειδητοποιεί τον τρόπο που είχε προκαλέσει.

«Προβλέπω να 'χεις μεγάλο σουξέ στους σχολικούς χορούς», σχολίασε ο Μπάτλερ.

«Ορίστε;»

«Παραλίγο να μπήξει τα κλάματα το καημένο το κορίτσι. Λίγη ευγένεια δε βλάπτει...»

Ο Αρτέμης κοίταξε ξαφνιασμένος. Ο Μπάτλερ σπάνια εξέφραζε τη δική του γνώμη για προσωπικά θέματα.

«Μπάτλερ, δυσκολεύομαι να φανταστώ τον εαυτό μου σε σχολικούς χορούς».

«Το θέμα δεν είναι ο χορός, αλλά η επικοινωνία».

«Η επικοινωνία;» σάρκασε ο νεαρός κύριος Φάουλ. «Αμφιβάλλω αν υπάρχει έφηβη με λεξιλόγιο αντίστοιχο με το δικό μου».

Ο Μπάτλερ ετοιμαζόταν να επισημάνει τη διαφορά μεταξύ συζήτησης και επικοινωνίας όταν άνοιξε η πόρτα του εστιατορίου. Μπήκε ένας μικρόσωμος, ηλιοκαμένος άνθρωπος που τον συνόδευε ένας αληθινός γίγαντας. Ήταν ο Τζον Σπάιρο με τη φρουρά του.

Ο Μπάτλερ έσκυψε και ψιθύρισε στο αυτί του αφεντικού του:

«Πρόσεχε, Αρτέμη! Τον έχω ακουστά τον ψηλό».

Ο Σπάιρο προχώρησε ανάμεσα στα τραπέζια με τα χέρια του ανοιχτά. Ήταν ένας μεσόκοπος Αμερικανός, αδύνατος σαν στέκα και ελάχιστα ψηλότερος από τον Αρτέμη. Τη δεκαετία του '80 ασχολήθηκε με ναυτιλιακές επιχειρήσεις· το '90 κερδοσκόπησε στα χρηματιστήρια, και τώρα ο Σπάιρο δραστηριοποιούνταν στις επικοινωνίες. Φορούσε το χαρακτηριστικό λευκό λινό κοστουμι του, ενώ τα χρυσαφικά που στόλιζαν τους

καρπούς και τα δάχτυλά του έφταναν να διακοσμηθεί το Ταζ Μαχάλ.

Ο Αρτέμης σηκώθηκε να τον υποδεχτεί.

«Καλωσορίσατε, κύριε Σπάιρο».

«Γεια σου, μικρέ μου. Τι χαμπάρια;»

Ο Αρτέμης του έσφιξε το χέρι. Τα χρυσαφικά του Σπάιρο έκαναν έναν ήχο σαν την ουρά του κροταλία.

«Καλά. Χαίρομαι που σε βλέπω».

Ο Σπάιρο κάθισε.

«Ο Αρτέμης Φάουλ, λοιπόν, με καλεί για να μου κάνει μια πρόταση! Θα περπατούσα και σε σπασμένα γυαλιά για να έρθω».

Οι σωματοφύλακες κοιτάχτηκαν και ζύγιασαν ανοιχτά ο ένας τον άλλον. Με εξαίρεση τις διαστάσεις τους, ήταν εκ διαμέτρου αντίθετοι τύποι. Ο Μπάτλερ ήταν η προσωποποίηση της διακριτικής αποτελεσματικότητας: σκούρο κοστούμι, ξυρισμένο κεφάλι και η μέγιστη διακριτικότητα που μπορεί να εξασφαλίσει ένας άντρας που το ύψος του ξεπερνά τα δύο και δέκα. Ο νεοφερμένος είχε κατάξανθα μαλλιά, φορούσε ξεμανίκωτο μακό μπλουζάκι και ασημένιους πειρατικούς κρίκους και στα δύο αυτιά· ήταν ένας άνθρωπος που δεν του άρεσε να περνάει απαρατήρητος, ούτε να τον ξεχνάνε.

«Άρνο Μπλαντ...» είπε ο Μπάτλερ. «Κάπου σ' έχω ακουστά».

Ο Μπλαντ πήρε θέση πίσω από τον Τζον Σπάιρο.

«Μπάτλερ... της περίφημης οικογένειας των Μπάτλερ», είπε με προφορά Νέας Ζηλανδίας. «Ακούω πως είστε οι καλύτεροι. Αυτό ακούω. Ας ελπίζουμε πως δε θα χρειαστεί να το διαπιστώσουμε».

Ο Σπάιρο γέλασε – τον ίδιο ήχο θα έκανε κι ένα κουτί γεμάτο τριζόνια.

«Σε παρακαλώ, Άρνο... Είμαστε μεταξύ φίλων εδώ. Δεν είναι ώρα για μπελάδες».

Ο Μπάτλερ δεν ήταν και τόσο σίγουρος γι' αυτό. Το στρατιωτικό του ένστικτο βούιζε σαν σφηκοφωλιά στη βάση του κρανίου του. Μυριζόταν κίνδυνο.

«Λοιπόν, φίλε μου, στη δουλειά μας», είπε ο Σπάιρο κοιτώντας τον Αρτέμη με τα μαύρα μάτια του, που βρίσκονταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο. «Μου έτρεχαν τα σάλια όσο διέσχιζα τον Ατλαντικό. Τι έχεις να μου δώσεις;»

Ο Αρτέμης συνοφρυώθηκε. Έλπιζε να περιμένουν οι δουλειές μετά το φαγητό.

«Δε θέλεις να δεις το μενού;»

«Όχι. Τρώω ελάχιστα πια. Κυρίως χάπια και υγρά. Στομαχικά προβλήματα...»

«Πολύ καλά», συμφώνησε ο Αρτέμης κι ακούμπησε έναν αλουμινένιο χαρτοφύλακα πάνω στο τραπέζι. «Δουλειά λοιπόν!»

Άνοιξε τον χαρτοφύλακα κι αποκάλυψε έναν κόκκινο κύβο σε μέγεθος μίνι disk player μέσα σε γαλάζιο αφρολέξ.

Ο Σπάιρο καθάρισε τα γυαλιά του με την άκρη της γραβάτας του.

«Τι είναι αυτό που βλέπω, μικρέ;»

Ο Αρτέμης ακούμπησε το γυαλιστερό κουτί πάνω στο τραπέζι.

«Το μέλλον, κύριε Σπάιρο – πριν απ' την ώρα του».

Ο Σπάιρο έσκυψε και το περιεργάστηκε.

«Εμένα μου φαίνεται σαν πρες παπιέ».

Ο Άρνο Μπλαντ χασκογέλασε κοιτάζοντας προκλητικά τον Μπάτλερ.

«Τότε ας κάνουμε μια επίδειξη», είπε ο Αρτέμης πιάνοντας το μεταλλικό κουτί. Πάτησε ένα κουμπί και η μικρή συσκευή τέθηκε σε λειτουργία. Ορισμένα τμήματα υποχώρησαν αποκαλύπτοντας ηχεία και μια οθόνη.

«Χαριτωμένο!» μουρμούρισε ο Σπάιρο. «Πέταξα τρεις χιλιάδες μίλια για μια μικροτηλεόραση;»

Ο Αρτέμης έγνεψε καταφατικά.

«Μικροτηλεόραση, αλλά και προφορικά ελεγχόμενος υπολογιστής, κινητό τηλέφωνο, διαγνωστικό βοήθημα. Το κουτάκι αυτό μπορεί να διαβάσει πληροφορίες από κάθε είδους πλατφόρμα, ηλεκτρονική ή οργανική. Παίζει βιντεοκασέτες, CD, DVD· συνδέεται με το διαδίκτυο, δέχεται ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, είναι συμβατό με κάθε είδους υπολογιστή. Μπορεί, επίσης, να σαρώσει το στήθος σου και να μετρήσει τους καρδιακούς παλμούς. Η μπαταρία του διαρκεί δύο χρόνια· και, φυσικά, είναι ασύρματο».

Ο Αρτέμης σταμάτησε για να δώσει στον συνομιλητή του τον χρόνο να αφομοιώσει όλες αυτές τις πληροφορίες.

Τα μάτια του Σπάιρο είχαν γουρλώσει πίσω από τα γυαλιά του.

«Εννοείς ότι το κουτί αυτό...»

«Θα υποκαταστήσει πλήρως κάθε άλλη τεχνολογία. Θα αχρηστεύσει τα εργοστάσια των υπολογιστών σου».

Ο Αμερικανός πήρε μερικές βαθιές ανάσες.

«Μα πώς... πώς;»

Ο Αρτέμης γύρισε το κουτί από την άλλη πλευρά. Ένας υπέρυθρος αισθητήρας παλλόταν σταθερά στο πίσω μέρος.

«Αυτό είναι το μυστικό: ο παναισθητήρας. “Διαβάζει” τα πάντα. Κι αν είναι προγραμματισμένη η πηγή, συνδέεται με όποιον δορυφόρο θέλεις».

Ο Σπάιρο κούνησε το δάχτυλό του.

«Μα δεν είναι παράνομο αυτό;»

«Όχι, όχι», είπε χαμογελαστά ο Αρτέμης. «Δεν υπάρχει νόμος που να το απαγορεύει. Και δε θα υπάρξει για δύο τουλάχιστον χρόνια από τη στιγμή που θα κυκλοφορήσει. Δες πόσο χρόνο πήρε να κλείσουν το Napster».

Ο Αμερικανός στήριξε το πρόσωπο στα χέρια του. Δεν το χωρούσε το μυαλό του.

«Δεν καταλαβαίνω... Αυτό το μηχάνημα βρίσκεται χρόνια –όχι χρόνια, δεκαετίες– μπροστά από τη σύγ-

χρονη τεχνολογία. Δεν είσαι παρά ένα δεκατριάχρονο παιδί. Πού το βρήκες;»

Ο Αρτέμης σκέφτηκε μερικές στιγμές. Τι να του έλεγε; Ότι πριν από δεκοχτώ μήνες ο Μπάτλερ κατατρόπωσε μια Ομάδα Περισυλλογής της ΑΥΠ και κατάσχεσε την τεχνολογία των ξωτικών, κι ότι αργότερα ο ίδιος ο Αρτέμης συνδύασε τις επιμέρους τεχνολογίες και κατασκεύασε αυτό το υπέροχο κουτί; Κάπως δύσκολο.

«Ας πούμε πως είμαι ένα πολύ έξυπνο παιδί, κύριε Σπάιρο».

Τα μάτια του Σπάιρο στένεψαν.

«Ίσως όχι και τόσο έξυπνο όσο προσπαθείς να μας πείσεις. Θέλω μια επίδειξη».

«Βεβαίως», συμφώνησε ο Αρτέμης. «Έχεις κινητό;»

«Φυσικά».

Ο Σπάιρο άφησε το κινητό του πάνω στο τραπέζι. Ήταν το τελευταίο μοντέλο της Φίσιον Τσιπς.

«Είναι ασφαλισμένο;»

Ο Σπάιρο έγνεψε αλαζονικά.

«Κρυπτογράφηση πεντακοσίων μπάιτ. Το καλύτερο στο είδος του. Είναι αδύνατον να μπεις στο Φίσιον 400 χωρίς τον κωδικό».

«Αυτό θα το δούμε».

Ο Αρτέμης έστρεψε τον αισθητήρα προς το κινητό. Στην οθόνη εμφανίστηκε το γραφικό του κινητού.

«Φόρτωση;» ρώτησε μια μεταλλική φωνή μέσα από το ηχείο.

«Θετικό».

Η δουλειά έγινε σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο.

«Φόρτωση ολοκληρώθηκε», είπε το κουτί με μια υποψία αυταρέσκειας.

Ο Σπάιρο είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

«Δεν το πιστεύω. Το σύστημα αυτό κοστίζει είκοσι εκατομμύρια δολάρια».

«Τώρα έχει χάσει κάθε αξία», είπε ο Αρτέμης δείχνοντας την οθόνη. «Θέλεις να τηλεφωνήσουμε στο σπίτι σου; Ή να μετακινήσουμε μερικά κεφάλαια; Δεν είναι φρόνιμο, ξέρεις, να αποθηκεύεις τους αριθμούς των τραπεζικών λογαριασμών σου στην κάρτα του κινητού».

Ο Αμερικανός σκέφτηκε κάμποσες στιγμές.

«Είναι απάτη», δήλωσε τέλος. «Κάπου έμαθες το τηλέφωνό μου. Κάπως... μη με ρωτάς πώς... είχες αποκτήσει ήδη πρόσβαση».

«Ακούγεται λογικό», συμφώνησε ο Αρτέμης. «Το ίδιο θα υποψιαζόμουν κι εγώ. Διάλεξε εσύ τη δοκιμή».

Ο Σπάιρο κοίταξε ολόγυρα ενώ έπαιζε ταμπούρλο με τα δάχτυλά του στο τραπέζι.

«Να», είπε τέλος καθώς του έδειχνε το ράφι του βίντεο πάνω από το μπαρ. «Παίξε μία απ' αυτές τις κασέτες».

«Αυτό θέλεις;»

«Αρκεί για ξεκίνημα».

Ο Άρνο Μπλαντ έφαξε τις κασέτες με θεατρικές κι-

νήσεις και διάλεξε μία χωρίς ετικέτα. Την πέταξε στο τραπέζι κάνοντας να αναπηδήσουν τα σκαλιστά ασημένια μαχαιροπίρουνα.

Ο Αρτέμης συγκράτησε ένα ειρωνικό βλέμμα και τοποθέτησε το κόκκινο κουτί πάνω στην επιφάνεια της κασέτας.

Στη μικρή οθόνη πλάσματος απεικονίστηκε το εσωτερικό της κασέτας.

«Φόρτωση;» ρώτησε το κουτί.

Ο Αρτέμης έγνεψε καταφατικά.

«Φόρτωση, επεξεργασία και προβολή».

Και πάλι η διαδικασία ολοκληρώθηκε σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα παλιό επεισόδιο κάποιας αγγλικής σαπουνόπερας.

«Ποιότητα DVD», σχολίασε ο Αρτέμης. «Ανεξάρτητα από την εκάστοτε μορφή των εισερχόμενων πληροφοριών, ο Κύβος C τις επεξεργάζεται και βελτιώνει την ποιότητά τους».

«Ποιος;»

«Ο Κύβος C», επανέλαβε ο Αρτέμης. «Έτσι ονόμασα τη συσκευή μου. Ομολογώ ότι δεν είναι πρωτότυπο όνομα, αλλά του ταιριάζει. Ο κύβος που βλέπει τα πάντα».

Ο Σπάιρο του άρπαξε τη βιντεοκασέτα. «Έλεγξέ την», πρόσταξε τον Άρνο Μπλαντ καθώς του την πετούσε.

Ο Ξανθός σωματοφύλακας άναψε την τηλεόραση του μπαρ κι έβαλε την κασέτα στη σχισμή. Στην οθόνη εμφανίστηκε το σίριαλ *Κορονέισον Στριτ*. Το ίδιο επεισό-

διο. Μόνο που η ποιότητα της εικόνας ήταν πολύ κατώτερη.

«Πείστηκες;» ρώτησε ο Αρτέμης.

Ο Αμερικανός στριφογύρισε ένα από τα πολλά βραχιόλια του.

«Σχεδόν. Μια τελευταία δοκιμή. Έχω την υποψία ότι με παρακολουθεί η κυβέρνηση. Μπορείς να το ελέγξεις αυτό;»

Ο Αρτέμης σκέφτηκε μερικές στιγμές κι ύστερα έφερε τον παναισθητήρα κοντά στο στόμα του.

«Κύβε, διακρίνεις αν υπάρχει μες στο κτίριο συγκέντρωση σε ακτίνες παρακολούθησης;»

Η συσκευή βόμβισε για λίγο.

«Η ισχυρότερη ακτίνα ιόντων βρίσκεται σε απόσταση ογδόντα χιλιομέτρων προς τα δυτικά και προέρχεται από τον αμερικανικό δορυφόρο με κωδικό αριθμό ST1132P, ο οποίος ανήκει στη CIA. Αναμενόμενη ώρα άφιξης οχτώ λεπτά. Υπάρχουν επίσης αρκετοί ανιχνευτές της ΑΥΠI συνδεδεμένοι με...»

Ο Αρτέμης χαμήλωσε τον ήχο πριν προλάβει να συνεχίσει ο Κύβος C. Τα εξαρτήματα του υπολογιστή ανιχνευαν και την τεχνολογία των ίδιων των ξωτικών. Ήταν κάτι που έπρεπε να διορθώσει. Οι πληροφορίες αυτές σε λάθος χέρια θα απέβαιναν καταστροφικές για την ασφάλεια των ξωτικών.

«Τι τρέχει, μικρέ; Το κουτί μιλάει ακόμα. Ποια είναι αυτή η ΑΥΠI;»

Ο Αρτέμης ανασήκωσε τους ώμους.

«Δε θα μάθεις “αν δεν πέσει πρώτα το παραδάκι”, όπως λέτε κι εσείς οι Αμερικανοί. Αρκεί μία πληροφορία. Δε σου φτάνει κοτζάμ CIA;»

«Η CIA...» κοντανάσανε ο Σπάιρο. «Υποψιάζονται ότι πουλάω στρατιωτικά μυστικά και εξέτρεψαν έναν δορυφόρο από την τροχιά του για να παρακολουθήσει την αφεντιά μου».

«'Η εμένα», παρατήρησε ο Αρτέμης.

«Δεν αποκλείεται», συμφώνησε ο Σπάιρο. «Κάθε λεπτό που περνάει μου φαίνεται ολοένα και πιο επικίνδυνος».

Ο Άρνο Μπλαντ γέλασε ειρωνικά.

Ο Μπάτλερ τον αγνόησε. Ο ένας τουλάχιστον από τους δυο έπρεπε να είναι επαγγελματίας.

Ο Σπάιρο κροτάλισε τις αρθρώσεις των δαχτύλων του, κάτι που ο Αρτέμης απεχθανόταν.

«Έχουμε οχτώ λεπτά στη διάθεσή μας. Ας μπούμε λοιπόν στο ψητό. Πόσα θες για το κουτί;»

Ο Αρτέμης δεν του έδωσε σημασία, απορροφημένος καθώς ήταν από την πληροφορία που παραλίγο να είχε αποκαλύψει ο Κύβος. Σε μια στιγμή απροσεξίας, λίγο έλειψε να φανερώσει την ύπαρξη των Υποχθόνιων φίλων του στο είδος ακριβώς του ανθρώπου που θα έσπευδε να τους εκμεταλλευτεί.

«Συγγνώμη, τι είπες;»

«Είπα, πόσα θες για το κουτί;»

«Πρώτον, είναι Κύβος», τον διόρθωσε ο Αρτέμης. «Και δεύτερον, δεν είναι για πούλημα».

Ο Σπάιρο πήρε μια βαθιά τρεμουλιαστή ανάσα.

«Δεν είναι για πούλημα; Δηλαδή με κουβάλησες από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού για να μου δείξεις κάτι που δε θα μου πουλήσεις; Τι συμβαίνει εδώ;»

Ο Μπάτλερ έπιασε τη λαβή του πιστολιού που είχε στη ζώνη του. Το χέρι του Άρνο Μπλαντ εξαφανίστηκε πίσω από την πλάτη του. Η ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε.

Ο Αρτέμης ένωσε τις άκρες των δαχτύλων του.

«Κύριε Σπάιρο... Τζον... Δεν είμαι τελείως ηλίθιος. Γνωρίζω την αξία του Κύβου μου. Αυτή η συσκευή δεν αγοράζεται με όλα τα λεφτά του κόσμου. Ό,τι κι αν μου δώσεις, σε μια βδομάδα θα έχει αυξηθεί η αξία της κατά 1000%».

«Τότε γιατί με φώναξες;» ρώτησε ο Σπάιρο με σφιγμένα δόντια. «Ποια είναι η προσφορά σου;»

«Σου προσφέρω δώδεκα μήνες. Ανάλογα με την τιμή, θα είμαι διατεθειμένος να μη βγάλω στην αγορά τον Κύβο μου για έναν χρόνο».

Ο Σπάιρο στριφογύρισε τη χρυσή ταυτότητα που φορούσε στο χέρι του – δώρο γενεθλίων στον εαυτό του.

«Δε θα κυκλοφορήσεις την εφεύρεσή σου για έναν χρόνο;»

«Ακριβώς. Έτσι, θα έχεις μεγάλα περιθώρια να πουλήσεις τις μετοχές σου πριν μηδενιστεί η αξία τους και να αγοράσεις μετοχές των Βιομηχανιών Φάουλ».

«Δεν υπάρχει τέτοια εταιρεία».

Ο Αρτέμης χαμογέλασε αυτάρεσκα.

«Θα υπάρξει».

Ο Μπάτλερ έσφιξε τον ώμο του εργοδότη του. Δεν ήταν καλή ιδέα να παίζεις μ' έναν άνθρωπο σαν τον Τζον Σπάιρο.

Ωστόσο, ο Σπάιρο δεν αντιλήφθηκε την κίνηση αυτή, επειδή έκανε νοερούς υπολογισμούς παίζοντας με τη χρυσή ταυτότητά του σαν να ήταν κομπολόι.

«Η τιμή σου;» ρώτησε τέλος.

«Ένας μετρικός τόνος χρυσού», απάντησε ο κληρονόμος των Φάουλ.

«Τεράστια ποσότητα».

Ο Αρτέμης ανασήκωσε τους ώμους.

«Μου αρέσει ο χρυσός. Δε χάνει ποτέ την αξία του. Κι άλλωστε, είναι ψίχουλα σε σύγκριση με τα χρήματα που θα περισώσεις χάρη σ' αυτή τη συμφωνία».

Ο Σπάιρο το σκέφτηκε. Ο Άρνο Μπλαντ, που στεκόταν πίσω του, εξακολουθούσε να αγριοκοιτάζει τον Μπάτλερ. Ο σωματοφύλακας του Φάουλ ανοιγόκλεινε επίμονα τα μάτια του. Αν είχαν «μάχη βλεμμάτων», οι στεγνοί βολβοί των ματιών θα μείωναν τις πιθανότητες του. Οι μονομαχίες με τα βλέμματα ήταν για τους ερασιτέχνες.

«Ας υποθέσουμε ότι δε μ' αρέσουν οι όροι σου», είπε ο Τζον Σπάιρο. «Ας υποθέσουμε ότι αποφασίζω να πάρω το μαραφέτι σου και να φύγω».

Το στήθος του Άρνο Μπλαντ φούσκωσε μερικά χιλιοστά ακόμα.

«Ακόμα κι αν πάρεις τον Κύβο», είπε χαμογελαστά ο Αρτέμης, «θα σου είναι άχρηστος. Οι τεχνικοί σου δεν έχουν δει ούτε στον ύπνο τους τέτοια τεχνολογία».

Ο Σπάιρο χαμογέλασε ειρωνικά.

«Είμαι σίγουρος ότι θα βγάλουν άκρη. Μπορεί να χρειαστούν ένα δυο χρόνια, αλλά εσένα δε σε αφορά. Εκεί που θα πας...»

«Όπου κι αν πάω, ο Κύβος C θα έρθει μαζί μου. Η λειτουργία του είναι κωδικοποιημένη με βάση τη φωνή μου. Μ' έναν πολύ έξυπνο κώδικα».

Ο Μπάτλερ ήταν έτοιμος να ορμήσει.

«Βάζω στοίχημα ότι θα σπάσουμε τον κώδικά σου. Έχω μια φανταστική ομάδα στη Φίσιον Τσιπς».

«Συγγνώμη που δε μ' εντυπωσιάζει η *φανταστική ομάδα σου*», είπε ο Αρτέμης. «Μέχρι στιγμής βρίσκεσαι αρκετά χρόνια πίσω από τη “Φονέτιξ”».

Ο Σπάιρο πετάχτηκε όρθιος. Δεν ήθελε να ακούει αυτό το όνομα. Η Φονέτιξ ήταν η μοναδική εταιρεία επικοινωνιών που η μετοχή της ήταν ακριβότερη από της Φίσιον Τσιπς.

«Εντάξει, μικρέ... αρκετά έπαιξες. Σειρά μου. Πρέπει να πηγαίνω πριν φτάσει εδώ η ακτίνα του δορυφόρου. Θ' αφήσω πίσω μου τον κύριο Μπλαντ».

Χτύπησε στον ώμο τον σωματοφύλακά του λέγοντάς του: «Ξέρεις τι θα κάνεις».

Ο Μπλαντ έγγνεψε καταφατικά. Αυτό περίμενε τόση ώρα.

Ο Αρτέμης ξέχασε το φαγητό του για πρώτη φορά από την αρχή της συνάντησής τους και συγκεντρώθηκε στην κατάσταση που είχε δημιουργηθεί. Τα πράγματα δεν πήγαιναν σύμφωνα με τα σχέδιά του.

«Κύριε Σπάιρο, ασφαλώς αστειεύεσαι. Βρισκόμαστε σε δημόσιο χώρο, γεμάτο πολίτες. Ο άνθρωπός σου δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα με τον Μπάτλερ. Αν επιμείνεις σ' αυτές τις γελοίες απειλές, θ' αναγκαστώ να αποσύρω την προσφορά μου και να κυκλοφορήσω αμέσως στην αγορά τον Κύβο C».

Ο Σπάιρο ακούμπησε τις παλάμες του στο τραπέζι.

«Άκουσε, παιδί μου», ψιθύρισε, «σε συμπαθώ. Σε μερικά χρόνια θα μπορούσες να γίνεις σαν κι εμένα. Ακούμπησες όμως ποτέ σου το πιστόλι σου στο κεφάλι ενός ανθρώπου και τράβηξες τη σκανδάλη;»

Ο Αρτέμης δεν απάντησε.

«Όχι;» γρύλισε ο Σπάιρο. «Δεν το νομίζω. Μερικές φορές το μόνο που χρειάζεται είναι τσαμπουκάς. Και δεν τον έχεις».

Ο Αρτέμης δεν έβρισκε τι να απαντήσει. Κάτι που του είχε συμβεί μόνο δύο φορές αφότου έκλεισε τα πέντε. Παρενέβη ο Μπάτλερ για να γεμίσει τη σιωπή. Οι αποκάλυπτες απειλές ήταν η ειδικότητά του.

«Κύριε Σπάιρο, μην προσπαθείτε να μας εκφοβίσετε. Μπορεί ο Μπλαντ να είναι ογκώδης, αλλά θα τον

τσακίσω σαν σπιρτόξυλο. Και μετά δε θα υπάρχει κανείς ανάμεσα σ' εσάς και σ' εμένα. Κι αυτό δε θα το θέλατε, πιστέψτε με».

Το χαμόγελο του Σπάιρο απλώθηκε στα κιτρινωμένα από τη νικοτίνη δόντια του σαν λεκές από μελάσα.

«Δε θα έλεγα πως δε θα μείνει κανείς ανάμεσά μας», είπε ψυχρά.

Ο Μπάτλερ ένωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι – σαν αυτό που νιώθεις όταν διατρέχουν το στήθος σου μια ντουζίνα σκόπευτρα λείζερ. Τους είχαν στήσει παγίδα. Ήταν απίστευτο, αλλά ο Σπάιρο του την είχε φέρει του Αρτέμη.

«Λοιπόν, Φάουλ», είπε ο Αμερικανός, «απορώ γιατί καθυστερεί τόσο το φαγητό σου».

Εκείνη τη στιγμή ο Αρτέμης συνειδητοποίησε πόσο δεινή ήταν η θέση του.

Όλα έγιναν μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου. Ο Σπάιρο κροτάλισε τα δάχτυλα, κι όλοι οι πελάτες του *Αν Φιν*, άντρες και γυναίκες, τράβηξαν όπλο. Η ογδοντάχρονη κυρία φάνταζε ξάφνου πολύ πιο απειλητική με το ρεβόλβερ που κρατούσε στο κοκαλιάρικο χέρι της. Από την πόρτα της κουζίνας βγήκαν δύο σερβιτόροι οπλισμένοι με αυτόματα. Ο Μπάτλερ δεν πρόλαβε να πάρει ανάσα.

Ο Σπάιρο μετακίνησε την αλατιέρα.

«Ρουά ματ. Κέρδισα το παιχνίδι, μικρέ».

Ο Αρτέμης προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Σίγουρα υπήρχε κάποια λύση. Πάντα υπήρχε λύση. Μόνο που δεν του ερχόταν καμιά ιδέα. Το μυαλό του είχε σταματήσει – με μοιραίες ίσως συνέπειες. Κανείς δεν την είχε φέρει στον Αρτέμη Φάουλ. Αρκεί όμως μόνο μια φορά.

«Εγώ να πηγαίνω», συνέχισε ο Σπάιρο βάζοντας στην τσέπη του τον Κύβο C, «πριν έρθει ο δορυφόρος κι εκείνοι οι άλλοι που λέγαμε. Δεν έχω ακουστά αυτή την υπηρεσία, την ΑΥΠ. Μόλις ανακαλύψω πώς λειτουργεί αυτό το μαραφέτι, θα εύχονται να μη με είχαν ακουστά ούτε κι αυτοί. Χάρηκα πολύ για τη συνεργασία».

Πηγαίνοντας προς την πόρτα, ο Σπάιρο έκλεισε το μάτι στον σωματοφύλακά του.

«Έχεις έξι λεπτά, Άρνο, να πραγματοποιήσεις το όνειρο της ζωής σου. Να γίνεις ο άνθρωπος που εξολόθρευσε τον μέγα Μπάτλερ».

Στράφηκε στον Αρτέμη και του έριξε ένα πάρθιο βέλος.

«Αλήθεια, αυτό το όνομα... Αρτέμης... δεν είναι κοριτσίστικο;»

Κι ύστερα χάθηκε ανάμεσα στο πολύχρωμο πλήθος των τουριστών στον πολυσύχναστο δρόμο.

Η γριά κλείδωσε πίσω του την πόρτα. Το κλικ αντήχησε σαν κανονιά.

Ο Αρτέμης αποφάσισε να πάρει την πρωτοβουλία.

«Και τώρα, κυρίες και κύριοι», είπε, αποφεύγοντας

να κοιτάξει τα σκοτεινά στόμια από τις κάννες, «είμαι σίγουρος ότι θα καταλήξουμε σε μια συμφωνία».

«Σιωπή, Αρτέμη!»

Ο Αρτέμης χρειάστηκε μερικές στιγμές για να χωνέψει ότι ο Μπάτλερ τον διέταζε να σωπάσει. Και μάλιστα αναιδέστατα.

«Ορίστε;»

Ο Μπάτλερ έφραξε με την παλάμη του το στόμα του εργοδότη του.

«Σώπα, Αρτέμη. Οι άνθρωποι αυτοί είναι επαγγελματίες, δεν εξαγοράζονται».

Ο Μπλαντ έστριψε δεξιά κι αριστερά το κεφάλι του για να ξεμουδιάσουν λίγο οι τένοντες του λαιμού του.

«Καλά τα λες, Μπάτλερ. Είμαστε εδώ για να σας σκοτώσουμε. Μόλις τηλεφωνήσατε στον κύριο Σπάιρο, άρχισε να στέλνει εδώ ανθρώπους του. Δεν το πιστεύω ότι την πάτησες, δικέ μου. Άρχισες να γερνάς».

Ούτε ο Μπάτλερ μπορούσε να το πιστέψει. Κάποτε θα ερευνούσε επί μία βδομάδα τον χώρο της συνάντησης πριν δώσει το οκεί. Ίσως είχε αρχίσει όντως να γερνάει – αλλά το χειρότερο ήταν ότι κινδύνευε να μην προλάβει να γεράσει άλλο.

«Εντάξει λοιπόν, Μπλαντ», είπε ο Μπάτλερ ανοίγοντας τις άδειες παλάμες του. «Οι δυο μας... Ένας εναντίον ενός».

«Τι ιπποτικό!» είπε ο Μπλαντ. «Αυτός προφανώς είναι ο ασιατικός σου κώδικας τιμής. Εγώ όμως δεν έχω

κώδικα. Αν νομίζεις ότι θα ρισκάρω να βγείτε ζωντανοί από δω μέσα, είσαι γελασμένος. Τα πράγματα είναι πολύ απλά. Σας πυροβολώ. Πεθαίνετε. Ούτε μονομαχίες, ούτε τίποτε».

Ο Μπλαντ κατέβασε νωχελικά το χέρι του στη μέση. Γιατί να βιαστεί; Με την παραμικρή κίνηση του Μπάτλερ, θα έβρισκαν τον στόχο τους μια ντουζίνα σφαίρες.

Το μυαλό του Αρτέμη είχε σταματήσει. Οι ιδέες του είχαν στερέψει.

Θα πεθάνω, σκέφτηκε. Δεν το πιστεύω...

Ο Μπάτλερ έλεγε κάτι. Ο Αρτέμης αποφάσισε πως έπρεπε να το ακούσει.

«Ο Ριχάρδος της Υόρκης έδωσε μια χαμένη μάχη», είτε ο σωματοφύλακας προφέροντας καθαρά τις λέξεις.

Ο Μπλαντ βίδωνε τώρα τον σιγαστήρα στην κάννη του όπλου του.

«Τι είπες; Τι ασυναρτησίες είναι αυτές; Μη μου πεις πως λύγισε ο μέγας Μπάτλερ! Θα το λέω και δε θα το πιστεύουν».

Ωστόσο η γριά είτε σκεφτικά:

«Ο Ριχάρδος της Υόρκης... κάπου το 'χω ακούσει αυτό».

Το είχε ακούσει κι ο Αρτέμης. Βασικά, ήταν η λεκτική εντολή για την ανατίναξη της ηχητικής χειροβομβίδας που ήταν τοποθετημένη με μαγνήτη κάτω από το τραπέζι. Ήταν μία από τις συσκευές ασφαλείας του Μπάτλερ. Αρκούσαν άλλες δυο λέξεις για να εκραγεί η

χειροβομβίδα εξαπολύοντας στο εσωτερικό του κτιρίου ένα συμπαγές τείχος ήχου που θα έσπαγε όλα τα παράθυρα και τα τύμπανα των αυτιών. Δε θα υπήρχαν ούτε καπνοί ούτε φλόγες, αλλά όσοι δε φορούσαν ωτοασπίδες σε ακτίνα δέκα μέτρων θα είχαν πέντε δευτερόλεπτα στη διάθεσή τους πριν νιώσουν τον τρομερό πόνο. Και για όλα αυτά αρκούσαν δυο λέξεις.

Η γριά έξυσε το κεφάλι της με την κάννη του περιστροφού.

«Ο Ριχάρδος της Υόρκης... Τώρα το θυμήθηκα. Είναι ένα ποίημα που μας έμαθαν οι καλόγριες στο σχολείο. Ο Ριχάρδος της Υόρκης έδωσε μια χαμένη μάχη. Και παρακάτω λέει κάτι για το “ουράνιο τόξο”».

Ουράνιο τόξο. Οι τελευταίες λέξεις. Ο Αρτέμης θυμήθηκε –την τελευταία στιγμή– να ανοίξει το στόμα του. Αν ήταν κλειστά τα δόντια του, το ηχητικό κύμα θα τα θρυμματίζε σαν να ήταν γυάλινα.

Η χειροβομβίδα εξερράγη μ' ένα κύμα συμπίεσμένου ήχου που εκσφενδόνισε έντεκα άτομα στις τέσσερις άκρες της σάλας, όπου προσέκρουσαν στους τοίχους. Οι τυχεροί χτύπησαν στις ελαφρές κατασκευές των διαχωριστικών και τις τρύπησαν. Οι άτυχοι στους τοίχους. Έσπασαν διάφορα πράγματα – οι τοίχοι όχι.

Ο Αρτέμης βρέθηκε στην αρκουδίσια αγκαλιά του Μπάτλερ, και δεν κινδύνευσε. Ο σωματοφύλακας είχε στηριχτεί σε μια μασίφ πόρτα, κι όταν εκτινάχτηκε το αγόρι, το άρπαξε στην αγκαλιά του. Είχαν αρκετά πλεο-

νεκτήματα σε σχέση με τους δολοφόνους του Σπάιρο: τα δόντια τους έμειναν άθικτα, δεν έπαθαν κατάγματα και τα σπογγώδη φίλτρα ήχου έσωσαν τα τύμπανά τους από τη διάτρηση.

Ο Μπάτλερ επόπτευσε την αίθουσα. Όλοι οι δολοφόνοι ήταν πεσμένοι στο πάτωμα και κρατούσαν τα αυτιά τους. Θα περνούσαν μέρες μέχρι να πάψουν να αλληθωρίζουν τα μάτια τους. Ο υπηρέτης έβγαλε το Σιγκ Σάουερ από τη θήκη του ώμου.

«Μείνε εδώ», πρόσταξε τον Αρτέμη. «Πάω να ελέγξω την κουζίνα».

Ο Αρτέμης κάθισε ξανά στην καρέκλα του και πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Γύρω του επικρατούσε χάος και ακούγονταν βογκητά μέσα από τα σύννεφα της σκόνης. Ο Μπάτλερ τον είχε σώσει για άλλη μια φορά. Δε χάθηκαν όλα. Ίσως κατάφερναν να προλάβουν τον Σπάιρο πριν φύγει από τη χώρα. Ο Μπάτλερ είχε έναν γνωστό στην ασφάλεια του αεροδρομίου Χίθρου. Ο Σιντ Κόμονς, πρώην «πρασινοσκούφης», είχε υπηρετήσει μαζί του ως σωματοφύλακας στο Μόντε Κάρλο.

Ξαφνικά, μια ογκώδης σιλουέτα τού έκρυψε το φως. Σίγουρος πως είναι ο Μπάτλερ που επέστρεφε από την αναγνωριστική αποστολή του, ο Αρτέμης βαριαναστέναξε με μια συγκίνηση που δεν ήταν του χαρακτήρα του.

«Μπάτλερ», είπε, «πρέπει να πάρεις αύξηση...»

Μα δεν ήταν ο Μπάτλερ. Ήταν ο Άρνο Μπλαντ που κρατούσε κάτι στο χέρι του. Συγκεκριμένα, δύο μικρο-

σκοπικούς κώνους από κίτρινο αφρολέξ στην αριστερή παλάμη του.

«Ωποαθπίδεθ», πρόφερε ψευδά μέσ' απ' τα σπασμένα δόντια του. «Τιθ φο'άω πάντα π'ιν απ' το πιθολίδι. Ευτυχώθ...»

Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα πιστόλι με σιγαστήρα. «Π'ώτα εθύ», είπε, «και μετά ο πίθηκοθ».

Ο Άρνο Μπλαντ σήκωσε το όπλο, σημάδεψε και πυροβόλησε.

Ο Αρτέμης Φάουλι έχει δημιουργήσει τον πιο
εξελιγμένο υπολογιστή που έχει δει ποτέ άνθρωπος,
χρησιμοποιώντας τεχνολογία κλημμένη από μια ελίτ
φυλή ξωτικών τα οποία ζουν στον Κάτω Κόσμο.

Όταν ο υπολογιστής πέφτει στα χέρια ενός
δισεκατομμυριούχου που δραστηριοποιείται
στις επικοινωνίες και κρύβει πίσω του ένα σκοτεινό
παρελθόν με διασυνδέσεις με τη μαφία, ο Αρτέμης
μπηέκει σε σοβαρούς μπελάδες. Οι συνέπειες, τόσο
για τους ανθρώπους όσο και για τα ξωτικά, μπορεί
να αποβούν θανάσιμες. Μόνο ένας άνθρωπος,
δηλαδή μια νεράιδα, μπορεί να τον βοηθήσει.

Μα ο Αρτέμης είναι ο νούμερο
ένα εχθρός για τα ξωτικά...

Διαβάστε στην ίδια σειρά:

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 02389

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr